

Страни в главното производство

Издирвано лице: BY

Друга страна в производството: Generalstaatsanwaltschaft Berlin

Преюдициални въпроси

- 1) Важат ли произтичащите от решение на Съда на Европейския съюз от 6 септември 2016 г., Petruhhin (C-182/15) ⁽¹⁾ принципи относно прилагането на членове 18 ДФЕС и 21 ДФЕС в случаите на подадена от трета държава молба за екстрадиция на гражданин на ЕС и когато центърът на интереси на издирваното лице е преместен в замолената държава членка към момент, към който все още не е бил гражданин на ЕС?
- 2) Въз основа на решение на Съда на Европейския съюз от 6 септември 2016 г., Petruhhin (C-182/15), длъжна ли е държавата членка по произход, която е уведомена за молбата за екстрадиция, да поиска от молещата трета държава да ѝ предостави материалите по делото, за да провери условията за провеждане на наказателно преследване?
- 3) Въз основа на решение на Съда на Европейския съюз от 6 септември 2016 г., Petruhhin (C-182/15), длъжна ли е държавата членка, до която е изпратена молба за екстрадиция на гражданин на ЕС от трета държава, да откаже екстрадицията и сама да проведе наказателно преследване, ако това е възможно съгласно националното ѝ право?

⁽¹⁾ EU:C:2016:630.

Преюдициално запитване от Hof van Cassatie (Белгия), постъпило на 24 май 2019 г. — Vos Aannemingen BVBA/Belgische Staat

(Дело C-405/19)

(2019/C 288/32)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Hof van Cassatie (Белгия)

Страни в главното производство

Жалбоподател: Vos Aannemingen BVBA

Ответник: Belgische Staat

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли член 17 от Директива 77/388/ЕИО ⁽¹⁾ да се тълкува в смисъл, че когато определени разходи ползват и трето лице — както когато при продажбата на жилища строителният инвеститор заплаща рекламни и административни разходи и брокерски комисиони, които ползват и собствениците на земята — това обстоятелство не е пречка за възможността напълно да се приспадне данъкът върху добавената стойност, с който са обложени тези разходи, стига да е установено, че между разходите и икономическата дейност на данъчнозадълженото лице има пряка и непосредствена връзка и че ползата за третите лица е акцесорна по отношение на нуждите на предприятието на данъчнозадълженото лице?

- 2) Важи ли това правило и когато става дума не за общи разходи, а за разходи, които следва да се отнесат към съвсем конкретни облагаеми или необлагаеми с ДДС извършвани доставки, както в случая — към продажбата на жилищата, от една страна, и към продажбата на земята, от друга?
- 3) Обстоятелството, че данъчнозадълженото лице е имало възможността или правото да фактурира отчасти тези разходи на ползващото ги трето лице, но не го е направило, има ли значение за преценката дали свързаният с тези разходи ДДС подлежи на приспадане?

(¹) Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота — обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа (ОВ L 145, 1977 г., стр. 1).

Преюдициално запитване от Raad van State (Белгия), постъпило на 24 май 2019 г. — Katoen Natie Bulk Terminals NV, General Services Antwerp NV/Belgische Staat

(Дело C-407/19)

(2019/C 288/33)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Raad van State

Страни в главното производство

Жалбоподатели: Katoen Natie Bulk Terminals NV, General Services Antwerp NV

Отговорник: Belgische Staat

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли членове 49, 56, 45, 34, 35, 101 или 102 ДФЕС, евентуално във връзка с член 106, параграф 1 ДФЕС да се тълкуват в смисъл, че не допускат правната уредба на член 1 от Кралския указ от 5 юли 2004 г. „относно признаването на пристанищните работници и служители в пристанищните зони, за които се прилага Законът от 8 юни 1972 г. за пристанищната дейност“ във връзка с член 2 от този указ, по-конкретно правната уредба, съгласно която пристанищни работници и служители по смисъла на член 1, параграф 1, точка 1 от посочения указ при признаването им от административна комисия — съставена от равнопоставени членове, определени от представените в съответната съвместна подкомисия организации на работодатели, от една страна, и от представените в нея организации на работници и служители, от друга страна, — или се приемат, или не се приемат в групата на пристанищни работници, при което се отчита необходимостта от работна ръка, като в същото време се взема предвид обстоятелството, че за тази административна комисия не е предвиден срок за постановяване на решение и нейните решения за признаване подлежат само на обжалване по съдебен ред?
- 2) Трябва ли членове 49, 56, 45, 34, 35, 101 или 102 ДФЕС, евентуално във връзка с член 106, параграф 1 ДФЕС да се тълкуват в смисъл, че не допускат правната уредба, въведена с член 4, параграф 1, точки 2, 3, 6 и 8 от Кралския указ от 5 юли 2004 г., изменен с член 4, точки 2, 3, 4, съответно точка 6 от обжалвания Кралски указ от 10 юли 2016 г., по-конкретно правната уредба, съгласно която признаването на пристанищен работник или служител предполага, че работникът или служителът: а) е обявен за годен за работа от външна служба за превенция и защита на здравето на работното място, към която се числи оправомощената съгласно член 3bis от Закона от 8 юни 1972 г. „за пристанищната дейност“ организация на работодателите; б) е положил психотехническите изпити, проведени от органа, който е оправомощен за целта от признатата организацията